

С. В. Холявка

аспірант кафедри цивільного права та процесу
Львівського національного університету імені Івана Франка

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДОГОВОРІВ ПРО СТВОРЕННЯ ІННОВАЦІЙ

Стаття присвячена дослідженню особливостей правового регулювання такої групи цивільно-правових договорів, які спрямовані на створення інновацій. Обґрунтовано, що впровадження та комерціалізація інноваційних результатів можливі лише після проведення відповідних досліджень, експериментальних розробок, іншими словами, впровадження інновацій можливе лише після їх створення. Одним із основних юридичних фактів, якими опосередковуються відносини зі створення інновацій, є договір.

В масиві цивільно-правових договорів слід виділяти групу договорів інноваційного характеру, якими опосередковується виникнення, зміна чи припинення прав та обов'язків у сфері інноваційної діяльності. Системоутворюючими, конститутивними ознаками такої групи договорів будуть їх спрямованість, сфера застосування та предмет. Особливе місце серед договорів інноваційного характеру займають договори про створення інновацій, до яких, насамперед слід віднести договори на виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських та технологічних робіт.

Доведено, що договір на виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських та технологічних робіт за своєю юридичною спрямованістю є договором про виконання робіт, однак відрізняється від підрядних договорів предметом (в підрядних договорах предметом є уречевлений результат роботи), алеаторним та фідучіарним характером та іншими ознаками договору.

Розмежовано договір на виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських та технологічних робіт із договором на створення і передачу науково-технічної продукції, передбаченим ст. 331 ГК України.

Проведено розмежування договору на виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських та технологічних робіт та договору про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності і обґрунтовано, що обидві договірні конструкції є спрямовані на створення інновацій, однак навіть із врахуванням спільності об'єкта, яким можуть бути результати інтелектуальної творчої діяльності, їх не слід ототожнювати.

Зроблено висновок, що до договорів про створення інновацій слід віднести договір на проведення науково-дослідних, дослідно-конструкторських та технологічних робіт, договір про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності а також змішані і неповнозначені договори, які спрямовані на створення інноваційних об'єктів, які можна об'єднати узагальнюючою назвою «договори про створення інноваційного продукту».

Ключові слова: інновації, договір інноваційного характеру, договір на виконання науково-дослідних, дослідно-конструкторських та технологічних робіт, алеаторність договору, фідучіарність договору, конфіденційна інформація, творчий характер, договір про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності.

Постановка проблеми. Науково-технічний прогрес та інноваційний розвиток економіки будь-якої держави забезпечується масовим впровадженням інновацій у всі сфери суспільного життя. Категорія інновацій тісно пов'язана із застосуванням новітніх технологій, знань, навичок та передбачає створення нових або удосконалення існуючих продуктів, технологій, послуг тощо.

Для виконання зазначених завдань інновації, насамперед, потрібно створити. Нова технологія, ноу-хау, нові або істотно вдосконалені матеріали, продукти, процеси, пристрої, технології чи системи завжди виступають результатом прикладних наукових досліджень, науково-технічних (експериментальних) розробок, інших видів інтелектуальної творчої діяльності людини.

Правовою підставою взаємодії замовника таких досліджень і їх виконавця, а також регулятором відповідних правовідносин є договір. Договори, спрямовані на створення інновацій, займають особливе місце у системі договорів інноваційного характеру та в системі цивільно-правових договорів загалом.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанню правового регулювання інноваційної діяльності в цілому та окремим питанням договірних відносин в інноваційній сфері присвячено чимало праць таких вчених як Ю.Є. Атаманова, М.М. Великанова, О.М. Вінник, К.Ю. Іванова, А.О. Кодинець, О.Е. Сімсон, А.П. Стасів та інших. Однак комплексного дослідження особливостей правового регулювання зазначеного виду договорів проведено не було.

Мета статті – визначити категорію договорів про створення інновацій, виділити видові договірні конструкції, якими опосередковуються досягнення відповідних науково-технічних результатів, відмежувати їх від інших цивільно-правових договорів та дослідити особливості їх правового регулювання.

Виклад основного матеріалу. Визначення інноваційної діяльності міститься в ст. 1 ЗУ «Про інноваційну діяльність» – це діяльність, що спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг. У цій же статті міститься визначення інновацій – це новостворені (застосовані) і (або) вдосконалені конкурентоздатні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери [1].

Наведені законодавчі визначення інновацій та інноваційної діяльності дають чітко розуміння того, що названі категорії стосуються тієї сфери суспільних відносин, яка пов'язана із науково-технічною, творчою та інтелектуальною діяльністю.

Будь-яке поліпшення структури та якості виробництва чи соціальної сфери потребують застосування нових знань, навичок, технологій, продуктів та продукції, які здобуваються саме в результаті науково-технічної діяльності людини.

ЗУ «Про наукову і науково-технічну діяльність» визначає однойменну діяльність як таку, що спрямована на одержання і використання нових знань для розв'язання технологічних,

інженерних, економічних, соціальних та гуманітарних проблем, основними видами якої є прикладні наукові дослідження та науково-технічні (експериментальні) розробки [2].

Зрозуміло, що впровадження та комерціалізація результатів такої діяльності можливі лише після проведення відповідних досліджень, експериментальних розробок, іншими словами, впровадження інновацій можливе лише після їх створення. Одним із основних юридичних фактів, якими опосередковуються відносини зі створення інновацій, є договір.

К.Ю. Іванова відзначає, що в доктрині права до договорів інноваційного характеру склалося неоднозначне ставлення. Поряд з ученими, які вважають доцільним виокремлення спеціальної групи зазначених договорів є група науковців, які ставляться до цього негативно, вважаючи, що термін «інноваційні відносини» має умовний характер, оскільки він охоплює відомі цивільному праву явища. Ці автори доходять висновку, що не існує так званих «інноваційних договорів», оскільки у своїй більшості це цивільно-правові договори [3, с. 449].

Нами підтримується позиція, згідно з якою в масиві цивільно-правових договорів слід виділяти групу договорів інноваційного характеру, якими опосередковується виникнення, зміна чи припинення прав та обов'язків у сфері інноваційної діяльності. Системоутворюючими, конститутивними ознаками такої групи договорів будуть їх спрямованість, сфера застосування та предмет.

Зазначена група договорів у свою чергу може бути класифікована за різними критеріями. О.Е. Сімсон поділяє договори інноваційного характеру на дві групи: 1) ті, які опосередковують передання (вкладення) об'єктів інноваційної діяльності, тобто результатів творчої інтелектуальної діяльності, придатних до об'єктивації, і 2) ті, які опосередковують надання послуг інноваційного характеру [4, с. 512]

А.П. Стасів виокремлює такі види договорів про спільну діяльність: договори, які є підставою для виникнення інноваційної діяльності, договори, які опосередковують відносини інтелектуальної власності щодо існуючих інновацій, договори щодо створення інновацій, а також договори, які опосередковують інформаційні відносини у сфері створення та реалізації інновацій [5, с. 170].

На нашу думку, слід виділяти договори у сфері інноваційної діяльності, спрямовані на: створення інновацій (договори про проведення

науково-дослідних, дослідно-конструкторських та технологічних робіт, договори про створення інноваційного продукту та інші); трансфер інновацій (ліцензійні договори та інші); придбання основних засобів, необхідних для створення та впровадження інновацій (купівля-продаж високотехнологічного обладнання, комп'ютерних програм тощо); виконання робіт та надання послуг, необхідних для створення та впровадження інновацій (надання маркетингових послуг тощо) та договори про спільну інноваційну діяльність.

Особливе місце серед договорів інноваційного характеру займають договори про створення інновацій, до яких, насамперед слід віднести договори на виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських та технологічних робіт (глава 62 ЦК України).

Протягом тривалого часу в юридичній доктрині та правозастосовній практиці домінувала позиція щодо віднесення договорів на виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських та технологічних робіт до підрядних договорів. Однак у ЦК України вказаному договору було присвячено окрему главу 62, хоча всі договори підрядних типів включені у главу 61 «Підряд». Це стало додатковим аргументом для відокремлення цього договору від договорів підрядного типу в самостійну договірну конструкцію.

І.В. Жилінкова зазначала, що порівняно з договором підряду, договори на виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських та технологічних робіт мають певні особливості. Вони знаходять прояв у предметі договорів, у порядку визначення вартості робіт та порядку розрахунків, у змісті прав та обов'язків сторін, їх майновій відповідальності тощо [6, с. 541].

На нашу думку, договір на виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських та технологічних робіт за своєю юридичною спрямованістю є договором про виконання робіт, однак відрізняється від підрядних договорів предметом (в підрядних договорах предметом є уречевлений результат роботи), алеаторним та фідуціарним характером та іншими ознаками договору.

За договором на виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських та технологічних робіт підрядник (виконавець) зобов'язується провести за завданням замовника наукові дослідження, розробити зразок нового виробу та конструкторську документацію на нього, нову

технологію тощо, а замовник зобов'язується прийняти виконану роботу та оплатити її [7].

Незважаючи на те, що законодавець формулює наведене вище визначення стосовно єдиного договору, в літературі неодноразово наголошувалося на тому, що згадувана норма об'єднує два самостійних, хоча й тісно пов'язаних між собою договори: договір на виконання науково-дослідних робіт та договір на виконання дослідно-конструкторських та технологічних робіт [8, с. 450].

М.М. Великанова вказує на низку спільних ознак цих двох договорів: по-перше, обидва ці договори мають творчий характер; по-друге, на однаковість юридичної природи цих договорів вказує також і спільність методів та складових елементів процесу їх виконання, спільність нормативного регулювання питань, пов'язаних із виконанням робіт (здача-прийняття робіт, оплата робіт тощо); по-третє, у деяких випадках науково-дослідні та, наприклад, конструкторські роботи можуть бути взаємопов'язані, тобто робота може розпочатися проведенням науково-дослідних робіт, а завершитися створенням дослідного зразка або технічної документації. Водночас, автор доходить висновку, що повне ототожнення цих договорів було б необґрунтованим [9, с. 7].

Справді, незважаючи на те, що законодавець об'єднав у одній договірній конструкції доволі близькі за змістом види робіт, вони мають істотні відмінності.

Предметом першого з них є результати, одержані у процесі проведення фундаментальних чи прикладних наукових досліджень. До таких можна віднести нові технічні та технологічні рішення у відповідній сфері науки та техніки, винаходи та інші результати інтелектуальної діяльності, які характеризуються достатньо високим рівнем творчості та новизни.

Натомість, дослідно-конструкторські та технологічні роботи мають більш практичну спрямованість та можуть включати науково-прикладні результати, одержані у процесі розробки чи удосконалення конструкторських чи технологічних рішень (до прикладу, промисловий зразок).

Договір про виконання науково-дослідних робіт має чітко виражений фідуціарний характер – відповідно до ч. 1 ст. 893 ЦК України виконавець зобов'язаний провести наукові дослідження особисто, якщо інше не встановлено договором на виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських та технологіч-

них робіт. Водночас, законодавцем розмежовано можливість залучення інших осіб до виконання договору в залежності від виду робіт: до виконання науково-дослідних робіт виконавець може залучити інших осіб лише за згодою замовника, а до виконання дослідно-конструкторських та технологічних робіт, навпаки, виконавець може залучити інших осіб (субвиконавців), якщо інше не встановлене договором.

Особливість договорів на виконання науково-дослідних робіт полягає також у тому, що навіть при належному виконанні умов договору виконавцем запланованого сторонами результату може не бути досягнуто. Як зазначає М.М. Великанова, в договорах на виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських та технологічних робіт ризик неможливості досягнення результату цих робіт покладається на замовника. Тут береться до уваги творчий характер робіт, під час виконання яких не завжди можна гарантувати успіх. Такий ризик перебуває у сфері впливу замовника. Тобто притаманні науково-дослідній діяльності елементи пошуків та виконання її на замовлення можуть виявити неможливість досягнення бажаного для замовника результату. Це зумовлено тим, що виконавець і замовник керуються не стільки певними технічними умовами, зразками, скільки досягнутими в певній галузі техніки параметрами виробів – надійністю, швидкістю, потужністю, запасом відповідних наукових знань тощо [9, с. 9].

В окремих випадках науково-технічний звіт, який обґрунтовує неможливість вирішення того або іншого завдання, можна, власне, розглядати як позитивний результат виконаної роботи.

У цивілістичній науці договори, які залежать від випадку, збігу обставин, виграшу, крім цього, розмір чи можливість самого існування зустрічного надання на момент укладення невідомий, адже ризиковий характер зумовлює ймовірність настання чи ненастання певних наслідків, які й породять права та обов'язки сторін такого договору, називають алеаторними (ризиковими) [10, с. 27].

Саме тому ч. 1 ст. 899 ЦК України передбачено норму, згідно з якою якщо у ході науково-дослідних робіт виявляється неможливість досягнення результату внаслідок обставин, що не залежать від виконавця, замовник зобов'язаний оплатити роботи, проведені до виявлення неможливості отримати передбачені договором результати, але не вище відповідної частини ціни робіт, визначеної договором.

Враховуючи творчий характер договорів на виконання науково-дослідних робіт, їх наукоємкість та неможливість точного передбачення ймовірності досягнення запланованого сторонами результату, такі договори слід вважати алеаторними (ризиковими).

Дещо нижчий ступінь алеаторності притаманний виконанню дослідно-конструкторських та технологічних робіт, тому у разі виявлення неможливості досягнення результату внаслідок обставин, що виникли не з вини виконавця, замовник зобов'язаний тільки відшкодувати витрати виконавця.

Варто зауважити, що регулюванню інноваційної діяльності присвячена глава 34 ГК України. ГК України під інноваційною діяльністю у сфері господарювання розуміє діяльність учасників господарських відносин, що здійснюється на основі реалізації інвестицій з метою виконання довгострокових науково-технічних програм з тривалими строками окупності витрат і впровадження нових науково-технічних досягнень у виробництво та інші сфери суспільного життя [11]. У зазначеній главі 34 ГК України міститься норма, присвячена єдиній договірній конструкції – це договір на створення і передачу науково-технічної продукції. Згідно з ч. 1 ст. 331 ГК України за договором на створення і передачу науково-технічної продукції одна сторона (виконавець) зобов'язується виконати зумовлені завданням другої сторони (замовника) науково-дослідні та дослідно-конструкторські роботи (далі - НДДКР), а замовник зобов'язується прийняти виконані роботи (продукцію) і оплатити їх.

Насамперед слід звернути увагу на термінологічні недоліки визначення договору, яке міститься у ст. 331 ГК України, оскільки воно отожднює роботи і продукцію як об'єкти договору. Науково-технічною продукцією в розумінні ГК України є завершені науково-дослідні, проектні, конструкторські, технологічні роботи та послуги, створення дослідних зразків або партій виробів, необхідних для проведення НДДКР згідно з вимогами, погодженими із замовниками, що виконуються чи надаються суб'єктами господарювання (науково-дослідними, конструкторськими, проектно-конструкторськими і технологічними установами, організаціями, а також науково-дослідними і конструкторськими підрозділами підприємств, установ і організацій тощо).

О.Е. Сімсон звернула увагу, що передбачений ст. 331 ГК України договір регулює ті ж відносини, що й договір на виконання нау-

ково-дослідних, дослідно-конструкторських та технологічних робіт, передбачений гл. 62 ЦК України, з тією різницею, що в предмет даного договору можуть включатися послуги по впровадженню науково-технічної продукції у виробництво, її засвоєння та подальший технічний супровід. Автор вважає договір на створення і передачу науково-технічної продукції юридичним анахронізмом та інертним застосуванням планового договору, затвердженого постановою Держкомітету СРСР з науки та техніки № 435 від 19.11.1987 року [12, с. 509].

Слід погодитися, що предмет договору, передбаченого гл. 34 ГК України та предмет договору, передбаченого гл. 62 ЦК України в значній мірі дублюються, а в зміст останнього можуть безперешкодно бути включені положення про надання супутніх послуг щодо впровадження інновацій у виробництво або у інші сфери суспільних відносин відповідно до принципу свободи договору. Тому більш досконалою, універсальною та сучасною договірною конструкцією є договір на виконання науково-дослідних, дослідно-конструкторських та технологічних робіт (гл. 62 ЦК України).

Звісно, остаточне вирішення окреслених проблем, пов'язаних зі співвідношенням норм ЦК України та інших актів законодавства у сфері інноваційної діяльності з положеннями ГК України, можливе шляхом визнання ГК України таким, що втратив чинність (відповідний проект Закону «Про особливості регулювання підприємницької діяльності окремих видів юридичних осіб та їх об'єднань у перехідний період» за № 6013 від 09.09.2021 року [13] зареєстрований у Верховній Раді України). Однак доки цей законопроект не ухвалений, а ГК України залишається чинним, на нашу думку у правозастосовній діяльності слід керуватися принципом верховенства ЦК України та застосовувати саме його положення.

В літературі неодноразово обговорювалося питання співвідношення договору на виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських та технологічних робіт та договору про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності.

Без сумніву, обидві договірні конструкції є спрямовані на створення інновацій, однак навіть із врахуванням спільності об'єкта, яким можуть бути результати інтелектуальної творчої діяльності, їх не слід ототожнювати.

М.М. Великанова виокремила розмежувальні ознаки цих договорів, до яких відно-

сяться, насамперед мета та предмет. Метою договору про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності завжди є створення патентоздатного об'єкта, у той час як договір на виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських та технологічних робіт такої мети не ставить. Також автор наголошує на відмінності істотних умов порівнюваних договорів та на тій обставині, що за договором на виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських та технологічних робіт допускається отримання негативного результату, а за договором про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності негативний результат буде визнаватися неналежним виконанням [9, с. 10].

Також варто наголосити, що в контексті принципу свободи договору не слід випускати з уваги можливість укладення непоіменованих договорів, які можуть мати змішаний характер та бути спрямованими на створення інноваційних об'єктів. К.Ю. Іванова пропонує виділяти договір про створення інноваційного продукту (інноваційної розробки), який, власне, і охоплює усі непоіменовані договірні конструкції, спрямовані на створення інноваційного продукту як комплексного, складного результату інтелектуальної діяльності, що готовий до впровадження [14, с. 463].

Висновки і пропозиції. За результатами проведеного дослідження можна зробити висновок, що серед договорів інноваційного характеру одне із основних місць займають договори про створення інновацій. До таких договорів слід віднести договір на проведення науково-дослідних, дослідно-конструкторських та технологічних робіт, договір про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності а також змішані і непоіменовані договори, які спрямовані на створення інноваційних об'єктів, які можна об'єднати узагальнюючою назвою «договори про створення інноваційного продукту».

Предмет договору на створення і передачу науково-технічної продукції, передбачений ст. 331 ГК України в значній мірі дублює предмет договору, передбаченого гл. 62 ЦК України, а в зміст останнього можуть безперешкодно бути включені положення про надання супутніх послуг щодо впровадження інновацій у виробництво або у інші сфери суспільних відносин відповідно до принципу свободи договору. Тому більш досконалою, універсальною та сучасною

договірною конструкцією є договір на виконання науково-дослідних, дослідно-конструкторських та технологічних робіт. До втрати чинності ГК України у правозастосовній діяльності слід керуватися принципом верховенства ЦК України та застосовувати саме його положення.

Список використаної літератури:

1. Про інноваційну діяльність: Закон України від 4 липня 2002 року. № 40-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15#Text>.
2. Про наукову і науково-технічну діяльність: Закон України від 26 листопада 2015 року. № 848-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/848-19#Text>.
3. Правове регулювання інноваційних відносин: монографія. С.М. Прилипко, А.П. Гетьман, Ю.Є.Атаманова та ін. Х. : Юрайт. 2013. 688 с.
4. Харківська цивілістична школа: про договір: монографія. За заг.ред. І.В.Спасибо-Фатєєвої. Харків: Право. 2017. 576 с.
5. Стасів А.П. Природа, ознаки та види цивільно-правових договірних конструкцій в сфері розробки та реалізації інновацій. Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України: збірник наукових статей. Івано-Франківськ: Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника. № 60 (2022). С. 162–175.
6. Жилінкова І.В. Виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських та технологічних робіт // Цивільний кодекс України: Науково-практичний коментар. За ред. Розробників проекту Цивільного кодексу України. К. : Істина. 928 с.
7. Цивільний кодекс України. Кодекс від 16.01.2003 р. № 435-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15/conv#n42>.
8. Договірне право України. Особлива частина : навч. посіб. Т.В. Боднар, О.В. Дзера, Н.С. Кузнєцова та ін.: за ред. О.В. Дзери. К.: Юрінком Інтер, 2009. 1200 с.
9. Великанова М.М. Спеціальні ознаки договорів на виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських та технологічних робіт. Нове українське право. Вип. 2. 2021, с. 5-13.
10. Булко Л. О. Алеаторні договори в системі цивільно-правових договорів. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2021. Вип. 3. С. 24-17. URL: <http://nvppp.in.ua/vip/2021/3/7.pdf>.
11. Господарський кодекс України від 16.01.2003 року № 436-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15/conv#Text>.
12. Харківська цивілістична школа: про договір: монографія. За заг.ред. І.В.Спасибо-Фатєєвої. Харків: Право. 2017. 576 с.
13. Проект Закону про особливості регулювання підприємницької діяльності окремих видів юридичних осіб та їх об'єднань у перехідний період. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/pubFile/908001>.
14. Правове регулювання інноваційних відносин: монографія. С.М.Прилипко, А.П.Гетьман, Ю.Є.Атаманова та ін. Х. : Юрайт. 2013. 688 с.

Kholyavka S. V. Peculiarities of legal regulation of contracts on the creation of innovations

The article is devoted to the study of the peculiarities of the legal regulation of such a group of civil law contracts, which are aimed at creating innovations. It is well-founded that the implementation and commercialization of innovative results are possible only after appropriate research, experimental development, in other words, the implementation of innovations is possible only after their creation. One of the main legal facts, which mediates the relations to create innovations, is the contract.

In the array of civil law contracts, a group of contracts of an innovative nature should be singled out, which mediate the emergence, change or termination of rights and obligations in the field of innovative activity. System-forming, constitutive features of such a group of contracts will be their direction, scope and subject matter. A special place among contracts of an innovative nature is occupied by contracts on the creation of innovations, which, first of all, should include contracts for the performance of scientific research or research and development and technological works.

It has been proven that the contract for the performance of scientific research or research and development and technological works is a contract for the performance of works according to its legal orientation, but it differs from contractual contracts in terms of subject matter (in contractual contracts the subject matter is the materialized result of work), aleatory and fiduciary nature and other features contract

A contract for the performance of scientific research or research and development and technological works is distinguished from a contract for the creation and transfer of scientific and technical products provided for in Art. 331 of the Civil Code of Ukraine.

A distinction was made between a contract for the performance of scientific research or research and development and technological works and a contract for the creation to order and use of an object of intellectual property rights and it was substantiated that both contractual structures are aimed at creating innovations, but even taking into account the commonality of the object, which may be the results of intellectual creative activity, they should not be equated.

It was concluded that contracts on the creation of innovations should include a contract for conducting research, development and technological works, a contract on the creation and use of an object of intellectual property rights, as well as mixed and unnamed contracts aimed at the creation of innovative objects that can be combined under the general name "agreements on the creation of an innovative product".

Key words: *innovations, contract of an innovative nature, contract for the performance of research, development and technological works, aleatory nature of the contract, fiduciary nature of the contract, confidential information, creative nature, contract on the creation to order and use of the object of intellectual property rights.*